

Sygn. akt I C 1624/18

POSTANOWIENIE

Dnia 16 września 2020 roku

Sąd Rejonowy w Dzierżoniowie I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: SSR Leszek Kawecki

Protokolant: Małgorzata Duma

po rozpoznaniu w dniu 16 września 2020 roku w Dzierżoniowie

na rozprawie

sprawy z powództwa **R. K.**

przeciwko **J. D.**

o opróżnienie lokalu mieszkalnego

postanawia:

I/ umorzyć postępowanie;

II/ zasądzić od powoda na rzecz pozwanego kwotę **257 zł** tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt I C 1624/18

UZASADNIENIE

W pozwie wniesionym w dniu 13 czerwca 2018 r. powód R. K. wniósł o nakazanie pozwanemu J. D., aby opróżnił, opuścił i wydał mu lokal mieszkalny nr (...) położony w budynku numer 3c na osiedlu (...) w D.. Nadto wniósł o zasądzenie od pozwanego kosztów procesu według norm przepisanych. W uzasadnieniu pozwu między innymi podał, że jest właścicielem spornego lokalu mieszkalnego, które to prawo własności uzyskał na mocy prawomocnego postanowienia o przysądzeniu prawa własności wydanego w sprawie o egzekucję z nieruchomości przeciwko dłużnikowi M. D. (sygn. akt I Co 1037/15). W październiku 2017 r. opisany wyżej lokal mieszkalny był zajmowany przez pozwanego, który w dniu 9 października 2017 r. przekazał mu komplet kluczy do lokalu, a następnie w dniach 14-19 października 2017 r. opróżnił lokal ze swoich rzeczy, wprowadzając go w posiadanie lokalu. Pomimo powyższego zachowania, w dniu 3 listopada 2017 r. pozwany wystąpił przeciwko niemu z żądaniem przywrócenia posiadania spornego lokalu, która to sprawa zawisła w tutejszym Sądzie pod sygn. akt. I C 2199/17. W tym stanie rzeczy, w ocenie powoda, przysługuje mu do pozwanego na podstawie art. 222 § 1 k.c. roszczenie windykacyjne dotyczące tego lokalu mieszkalnego, albowiem pozwany nie posiada aktualnie tytułu prawnego do lokalu. Służebność osobista ustanowiona przez poprzedniego właściciela lokalu na rzecz pozwanego nie została ujawniona w księdze wieczystej, stosownie do treści art. 1000 § 1 i § 3 a contrario k.p.c., wygasła bowiem z chwilą uprawomocnienia się postanowienia o przysądzeniu własności. Powód z powołaniem się na wyrok Sądu Najwyższego z dnia 17.12.2003 r. (IV CK 297/02), wskazał, iż w przedstawionym stanie faktycznym, jakkolwiek odzyskał faktyczne władztwo nad rzeczą, to jednak przysługuje mu w dalszym ciągu roszczenie windykacyjne, albowiem pozwany jako

dotychczasowy posiadacz nie wyzbył się woli władania rzeczą, czego dowodem jest opisane powództwo o ochronę posiadania.

W toku postępowania w niniejszej sprawie, w piśmie procesowym wniesionym w dniu 30 grudnia 2019 r., powód cofnął pozew w niniejszej sprawie wraz ze zrzeczeniem się roszczenia, wnosząc o umorzenie postępowania. Jednocześnie na podstawie art. 101 k.p.c. wniósł o zasądzenie kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. W uzasadnieniu oświadczenia o cofnięciu pozwu wskazał, że utracił legitymację procesową „bierną” w wyniku braku władztwa nad lokalem mieszkalnym numer (...) położonym w budynku numer 3c na osiedlu (...) w D., wnosząc o dopuszczenie dowodu z wypisu aktu notarialnego – umowy darowizny z dnia 5 listopada 2019 r., sporządzonego przez notariusz Z. P. z Kancelarii Notarialnej w D. (Repertorium A numer (...)), w wyniku której to umowy przeniósł pod tytułem darmym prawo własności opisanego wyżej lokalu mieszkalnego na rzecz B. K., która też objęła ten lokal w posiadanie. Cofnięcie powództwa w całości jest zatem w pełni uzasadnione. Wskazał również, iż pozwany dał powód do wytoczenia powództwa, albowiem przez cały czas dążył do tego, aby mieszkać w spornym lokalu mieszkalnym, zatem zastosowanie winien znaleźć art. 101 k.p.c. Wobec powyższego wniósł o zasądzenie od pozwanego kosztów postępowania.

Ustosunkowując się w imieniu pozwanego do pisma powoda cofającego pozew, w piśmie procesowym z dnia 8 stycznia 2020 r. pełnomocnik pozwanego wskazał, iż pozwany sprzeciwia się cofnięciu pozwu, albowiem czynność ta została dokonana sprzecznie z zasadami współżycia społecznego oraz z obejściem prawa, aby pozbawić go prawa do lokalu socjalnego oraz przywrócić mu naruszonego posiadania. Podniósł za pozew, że działanie powoda pozostaje w sprzeczności z zasadami współżycia społecznego, takimi jak poszanowanie orzeczeń sądowych i godności pozwanego spokojnego posiadania lokalu mieszkalnego. Powód bowiem przegrał sprawę toczącą się w tutejszym Sądzie pod sygn. akt I C 2199/17 o ochronę naruszonego posiadania. Wyroku nie zaskarżył i w konsekwencji wyrok ten w pkt. I stał się prawomocny. Zaskarżył jedynie postanowienie o kosztach sądowych zamieszczone w pkt. IV wyroku. Po wyroku zaś w drodze umowy darowizny przekazał sporny lokal mieszkalny swojej matce, która to umowa – zdaniem pozwanego – jest czysto fikcyjna, albowiem faktycznym właścicielem w dalszym ciągu pozostaje powód. Ponadto z ostrożności na podstawie art. 203 „§ 4” k.p.c. wniósł o zasądzenie od powoda kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. Wskazał jednocześnie, iż powód powołując się na art. 101 k.p.c., błędnie wskazał podstawę prawną zasądzenia kosztów postępowania, albowiem przepis ten nie znajduje zastosowania do powoda.

Na rozprawie w dniu 16 września 2020 r. powód podtrzymał oświadczenie o cofnięciu pozwu, w szczególności podnosząc, że wskazana w piśmie pozwanego sprawa tocząca się przed tutejszym Sądem pod sygn. akt I C 2199/17 nie została zakończona prawomocnym orzeczeniem, gdyż od orzeczenia zapadłego w tej sprawie została wniesiona apelacja.

Pełnomocnik pozwanego z kolei wyjaśnił, że w dacie wniesienia pisma procesowego z dnia 8 stycznia 2020 r. nie został mu doręczony jeszcze odpis apelacji w powyższej sprawie, a otrzymał go dopiero w dniu 20 stycznia 2020 r.

Sąd ustalił i zważył, co następuje:

Zgodnie z przepisem art. 203 § 1 k.p.c. pozew może być cofnięty bez zezwolenia pozwanego aż do rozpoczęcia rozprawy, a jeżeli z cofnięciem pozwu połączone jest zrzeczenie się roszczenia – aż do wydania wyroku. Na żądanie pozwanego powód zwraca mu koszty, jeżeli sąd nie orzekł prawomocnie o obowiązku ich uiszczenia przez pozwanego (zdanie drugie § 2 art. 203 k.p.c.). W razie cofnięcia pozwu poza rozprawą przewodniczący odwołuje wyznaczoną rozprawę i o cofnięciu zawiadamia pozwanego, który może w terminie dwutygodniowym złożyć sądowi wniosek o przyznanie

kosztów (zdanie pierwsze § 3 art. 203 k.p.c.). Ponadto sąd może uznać za niedopuszczalne cofnięcie pozwu tylko wtedy, gdy okoliczności sprawy wskazują, że wymieniona czynność jest sprzeczna z prawem lub zasadami współżycia społecznego albo zmierza do obejścia prawa (art. 203 § 4 k.p.c.). Wreszcie, stosownie do przepisu art. 355 k.p.c., sąd umorzy postępowanie między innymi, jeżeli powód ze skutkiem prawnym cofnął pozew.

W niniejszej sprawie nie była konieczna zgoda pozwanego na cofnięcie pozwu, w ocenie też Sądu brak jest podstaw do przyjęcia, że cofnięcie to jest sprzeczne z zasadami współżycia społecznego albo zmierza do obejścia prawa. W szczególności brak jest uzasadnionych podstaw do przyjęcia, że umowa darowizny spornego lokalu mieszkalnego zawarta między powodem a jego matką jest czysto fikcyjna i faktycznym właścicielem w dalszym ciągu pozostaje powód. Bezsporne też jest, że tocząca się między stronami sprawa o ochronę naruszonego posiadania nie została zakończona prawomocnym orzeczeniem. W tej sytuacji należy zgodzić się z powodem, że utracił on legitymację procesową, ale czynną, a nie bierną, w niniejszej sprawie. W tej sytuacji podtrzymywanie przez niego powództwa prowadziłoby do jego oddalenia.

W związku z tym Sąd wprawdzie skierował sprawę na rozprawę, ale umorzył postępowanie wobec uznania, iż cofnięcie pozwu nastąpiło ze skutkiem prawnym.

Dlatego, na podstawie powołanych przepisów, orzeczono jak w punkcie I postanowienia.

We wskazanym wyżej terminie dwutygodniowym pełnomocnik pozwanego wniosł o przyznanie od powoda kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. Zdaniem Sądu żądanie to jest uzasadnione. Bez wątplenia bowiem przepis § 2 art. 203 k.p.c. przewiduje możliwość przyznania kosztów pozwanemu, jeżeli złoży taki wniosek. Wysokość zaś tych kosztów określa art. 98 § 3 k.p.c., zatem na koszty postępowania poniesione przez pozwanego składały się: wynagrodzenie adwokackie w kwocie 240 zł (§ 7 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie – Dz.U. z 2015 r., poz. 1800 ze zm.) i opłata skarbową od pełnomocnictwa w kwocie 17 zł.

Dlatego, w oparciu o powołane przepisy, orzeczono jak w punkcie II postanowienia.